हृदि विव्याध बाणेन स भिन्नहृदयोऽपतत् । बभञ्ज च सहस्राणि दश राज्ञां महात्मनां ।
सृजतामशिवा वाचः खड्गकार्म्मुकधारिणां । तथा बृहद्बलं हत्वा सौभद्रो व्यचरद्रणे ।
व्यष्टम्भयन्महेष्वासान् योधांस्तव शराम्बुभिः ।
इति श्रीमहाभारते द्रोणपर्व्वणि अभिमन्युवधपर्व्वणि बृहद्बलजये सप्तचत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ४७ ॥

॥ सञ्जय उवाच ॥ स कर्णं कर्णिना कर्णे पुनर्विव्याध फाल्गुनिः । शरैः पञ्चाशता चैनमविध्यत् कोपयन् भृशं । १८८५
प्रतिविव्याध राधेयस्तावद्भिरथ तं पुनः । शरैराचितसर्व्वाङ्गो बङ्गशोभत भारत ।
कर्णञ्चाथ शरान् क्रुद्धो रुधिरोत्पीडवाहिनः । कर्णोऽपि विबभौ शूरः शरैश्छिन्नोऽसृगाप्लुतः ।
तौ तथा शरचित्राङ्गौ रुधिरेण समुक्षितौ । बभूवतुर्म्महात्मानौ पुष्पिताविव किंशुकौ ।
अथ कर्णस्य सचिवान् षट्शूरांश्चित्रयोधिनः । साश्वसूतध्वजरथान् सौभद्रो निजघान ह ।
तथैवैतान्महेष्वासान् दशभिर्द्दशभिः शरैः । प्रत्यविध्यदसम्भ्रान्तस्तदद्भुतमिवाभवत् । १८९०
मागधस्य पुनः पुत्रं हत्वा षड्भिरजिह्मगैः । साश्वं ससूतं तरुणमश्वकेतुमपातयत् ।
मार्त्तिकावतिकं भोजं ततः कुञ्जरकेतनं । क्षुरप्रेण समुन्मथ्य ननाद विसृजन् शरान् ।
तस्य दोःशासनिर्व्विद्ध्वा चतुर्भिश्चतुरो हयान् । सूतमेकेन विव्याध दशभिश्चार्ज्जुनात्मजं ।
ततो दोःशासनिं कार्ष्णिर्व्विद्ध्वा दशभिराशुगैः । संरम्भाद्रक्तनयनो वाक्यमुच्चैरथाब्रवीत् ।
पिता तवाहवं त्यक्त्वा गतः कापुरुषो यथा । दिष्ट्या त्वमपि जानीषे योद्धुं न त्वद्य मोक्ष्यसे । १८९५
एतावदुक्त्वा वचनं कर्म्मारपरिमार्ज्जितं । नाराचं विषसर्ज्जादौ तं द्रौणिस्त्रिभिराच्छिनत् ।
तस्यार्ज्जुनिर्वर्जयित्वा शल्यं त्रिभिरताडयत् । तं शल्यो नवभिर्व्वाणैर्गाढ्वैरताडयत् ।
हयसम्भ्रान्तवद्राजन् तदद्भुतमिवाभवत् । तस्यार्ज्जुनिर्द्धनुश्छित्त्वा हत्वौभौ पार्ष्णिसारथी ।
तं विव्याधायसैः षड्भिः सोऽपाक्रामत् रथान्तरं । शत्रुञ्जयं चन्द्रकेतुं महामेघं सुवर्चसं ।
सूर्य्यभासञ्च पञ्चैतान् हत्वा विव्याध सौबलं । तं सौबलस्त्रिभिर्व्विद्ध्वा दुर्य्योधनमथाब्रवीत् । १९००
सर्व्व एनं प्रमथ्नीमः पुरैकैकं हिनस्ति नः । बधोपायं चिन्त्यतां वै नृप द्रोणकृपादिभिः ।
अथाब्रवीत्ततो द्रोणं कर्णो वैकर्त्तनो रणे । पुरा सर्व्वान्प्रमथ्नाति ब्रूह्यस्य बधमाशु नः ।
ततो द्रोणो महेष्वासः सर्व्वांस्तान् प्रत्यभाषत । असि चास्यान्तरं किञ्चित् कुमारस्यापि पश्यत ।
अणव्यस्यान्तरं ह्यद्य चरतः सर्व्वतो दिशं । शीघ्रतां नरसिंहस्य पाण्डवेयस्य पश्यत ।
धनुर्म्मण्डलमेवास्य रथमार्गेषु दृश्यते । सन्दधानस्य विशिखान् शीघ्रञ्चैव विमुञ्चतः । १९०५
आरुजन्नपि मे प्राणान् मोहयन्नपि सायकैः । प्रहर्षयति मां भूयः सौभद्रः परवीरहा ।
अति मां नन्दयत्येष सौभद्रो विचरन्रणे । अन्तरं यस्य संख्ये न पश्यन्ति महारथाः ।
अस्तो लघुहस्तस्य दिशः सर्व्वा महेषुभिः । न विशेषं प्रपश्यामि रणे गाण्डीवधन्वनः ।
अथ कर्णः पुनर्द्रौणमाहार्ज्जुनिशराहतः । स्थातव्यमितितिष्ठामि पीड्यमानोऽभिमन्युना ।
तेजस्विनः कुमारस्य शराः परमदारुणाः । छिन्दन्ति हृदयं मेऽद्य घोराः पावकतेजसः । १९१०